

thi det er ligegyldigt; naar han er nødt til at lade det ligge, vide vi jo, at han ikke synes derom. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimesstad) fik derimod fat paa Scheel og oplæste et Stykke af hans Skrift, som skulde bevise, at Scheel delte Anskuelser med ham, men det beviste det ikke. Der staar nemlig i det Kapitel, hvor Professor Scheel taler om Forsamlingsret: „Da det er den politiske Rettighed til at holde Forsamlinger, der er Gjenstand for Grundlovens Bestemmelser, kunne disse ikke antages at have ophævet de Indskrænkninger, som de ældre Love, af særegne Grunde, der ikke staa i Forbindelse med Forsamlingsfriheden, have gjort med Hensyn til visse Slags Forsamlinger“, altsaa ikke med Hensyn til politiske Forsamlinger, og det er det, der er Tale om. Derefter nævnes der, at Møderader for Betaling ikke maa afholdes, med mindre der erhveres Tilladelse af Justitsministeren. Professor Scheel nævner ikke paa et eneste Sted, hvad der dog havde været sandsynligt, Helligdagsanordningen, men der nævnes Exemplet med Møderader, som netop er en Hændelse eller Udførelse af det Princip, jeg igaar tillod mig at fremhæve, at Professor Scheel har lagt til Grund for sin Behandling af Spørgsmaalet, hvor han taler om Plakaten af 1821 om offentlige Forelæsninger, nemlig det, at Retten til at holde politiske Forsamlinger paa ingen Maade kan indskræntes ved tidligere Bestemmelser og heller ikke ved senere. Ikke blot Retten til at holde Forsamlinger, men ogsaa Retten til paa saadanne Forsamlinger at gjøre, hvad der følger af offentlige, politiske Forsamlingers Natur, maa være fuldstændig ukrænket i alle sine Konsekventer. Derimod er der ikke Noget i Veien for, at det kan forbydes, at Ting finde Sted paa saadanne Forsamlinger, som ikke have Noget med Retten til at holde politiske Forsamlinger at gjøre, nemlig saaledes som her siges, at der i en Forsamling tages Betaling og holdes Møderade; det kommer ikke Politiken ved. Det er altsaa saa langt fra, at det Sted, det ærede Medlem oplæste af Scheel, staar i Strid med det andet Sted, som han maatte indrømme var rigtig forklaret og rigtig oplæst, at der er den bedste Overensstemmelse derimellem, idet Scheel paa begge Steder hævder den politiske Forsamlingsret uantastet, saaledes at der ikke kan være Tale om herken at forbyde politiske Forsamlinger eller at forbyde, at der paa dem foretages Ting, som følge af denne Forsamlingsret, hvorimod man meget vel kan forbyde, at der paa politiske Forsamlinger sker Ting, som slet Intet have med denne Forsamlingsrets Natur at gjøre. Sagen er — for at komme tilbage til det ærede Medlem for Rjøbenhavns 6te Valgkreds — den, at vi se noget forskjellig paa Forsamlingsretten. Det ærede Medlem er oplyst af Frygt for de uheldige Konsekventer, der kunne følge af, at vi holde Grundloven, og det er en Frygt, der ikke er ualmindelig i vore Dage. Det

ærede Medlem siger jo saaledes til Exempel, at Staten ikke vilde kunne hindre alle de stræffelige Følger, der kunde indtræde af en saadan fri Forsamlingsret, thi Staten vilde jo kun have et eneste Middel til at skride ind, nemlig naar der af en saadan Forsamling kunde befrygtes Fare for den offentlige Fred. Derpaa nævnedes det ærede Medlem for det Første, at det er en stor Lykke, at Eiendomsretten er hjemlet i Grundloven, og dernæst gif han over til at anføre et Exempel paa Noget, der skulde være mest særlig, nemlig naar Nogen vilde holde Forsamling paa Østergade. Det ærede Medlem kan imidlertid være ganske rolig i den Henseende, thi det er klart, at den samme Krænkelse, der vilde opstaa imod Eiendomsretten, dersom man brød ind i en Privatmands Eiendom og afholdt en Forsamling der, indtræder ogsaa, naar man trænger ind paa Kommunens Eiendom. (Hindenburg: Enhver har Lov til at gaa paa Gaden!) Ja, under Forudsætning af, at han opfører sig saaledes, som Gadenes Eier, her Rjøbenhavns Kommune, vil have det, og under den Forudsætning maa det ærede Medlem ogsaa komme i min Stue. Hvor der er Tale om, at der er andre Berettigede, hvis Ret staar imod Forsamlingsfriheden, er det jo ganske klart, at disse andre Berettigedes Ret maa respekteres, og hvorfor? Fordi Grundloven hjemler det. Det ærede Medlem citerede nu rigtig nok mine Udtalelser igaar, men det, han citerede, lød lidt anderledes end det, jeg sagde. Det ærede Medlem sagde, at jeg selv havde været nødsaget til at indrømme, at den Ret, der hjemles i Grundlovens § 88, kun kan udøves paa en saadan Maade, at man respekterer de bestaaende Institutioner og Tilstande, der ere forudsatte i Grundloven; men det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at de i Grundlovens forudsatte enten udtrykkelig eller stilltende hjemlede Tilstande naturligvis maatte respekteres; det er Grundlovens Hjemmel, hvorpaa det kommer an. Ligesom der nu ikke er nogen Tvivl om, at Eiendomsretten er hjemlet i Grundloven, selv om den ikke var udtrykkelig nævnt der, saaledes er det ogsaa ganske vist, at intet Menneske i Verden kan paastaa, at Grundloven skulde hjemle § 11 i Forordningen af 1845, thi derpaa har selvfølgelig Ingen tænkt. Det er en Lovbestemmelse, for hvilken Ingen kan fremføre en eneste Bestemmelse i Grundloven, men en Lovbestemmelse, med Hensyn til hvilken der ikke kan anføres Noget for. At den skulde være særlig hjemlet ved eller særlig tænkt paa i Grundloven, kan man ikke opstille ved Siden af Institutioner og Tilstande, om hvilke man ligesom kan sige, at det netop er dem, Grundloven ordner, og hvoaf den paa en Maade beres her i Landet. Det er et helt andet Forhold, og det ærede Medlem søgte selv, at den Maade at argumentere paa ikke slog til, thi det ærede Medlem fik her et